

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

TOY MIXAHÀ ZEBAKO

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — «Η ωραὶ Ἀναυτέλαια τέ Πιεῖ εἰν» ἐρευνώμενό με τὸ γοῦ τοῦ πρασερῶν κοντούσαλού Μονιμάρανο, τὸ γενεῖο Φραγκοίκο. Συγχρόνως δώσος τὴν ἀγαπᾶν κ' οὐδὲκόδες τοῦ Φραγκοίκου. «Ἐρρίκος, καὶ, γινόν την ἑκάτινη προσθήτη τὸν Ἑσπάτη τη στὸ γέρο πατέρα της. Ὁ σράχον τέ Πιεῖ τὴν κατιεράται καὶ τὴ διωγκών ἀτ τὸ σπίτι του. Ἐπειδανίναι τοὺς δομῶν Φραγκοίκος καὶ τὴν πατερώντας τὴν θίσιο υὔπο, δυστάχτους δῶμας δο πατέρας της Ἀναυτέλαιας πεύειν. Τὴν ιδίαν αὐτὴν υὔπο γυρίζει εφαρμόσι τὸν πυργὸν τοῦ κοντούσαλο καὶ οιστάσει τοῦ Φραγκοίκου τὸ φύγον για τοῦ πολέμου τοῦ Φραγκοίκου εἰπεστάσεις της Ἀναυτέλαιας. Ἐρρίκος καὶ φεύγειν τοῦ πολέμου τοῦ Φραγκοίκου τρέχειν στὸ σπίτι της Ἀναυτέλαιας καὶ πηδάειν να την πάρειν διὰ τὴν θάση δικῆ του. «Η Ἀναυτέλαια καταφέύγει στὸ σπίτι της προτρόπων της, τοῦ Λουΐζον μετὰ μερικῶν μῆνων, καὶ χαροπαίειν κοριτσάσια, τη λουίζα.

«Ἐγαύς καρφούς, πέτων καὶ ξεβίσαια. Ο Φραγκοίκος ποὺ τὸν μοναχό

«Ενας χρόνος πέρυ σελίδα φάγια στο Φραγκικός που τών γιανθήσαν δύο νεκροί, Αναγνωρίζει». Ο «Ερμός», για να κρυψει την έπιπλη του, του λέει ότι ήταν «Αναντέλλα των υπότιμων, πειλατών συγχρόνως την στυχή να δει σαράξει το παύο της, το διοτό της ξέχασε στην αφάσισμαν του ίπποτος Παρταγών». Ήταν δινή διεύσευση. Η «Αναντέλλα» σωπάνει... Ο Φραγκός ζητάει ρότε τόνισμα του συνενόχου της κι ο «Ερμός» του λέει «Είναι αύτος Μοναστήρης και ο «Ερμός» τραματίστεται βασικά». Η «Αναντέλλα» παραδέχεται ότι η Περιοδική της έγραψε στην πρώτη σελίδα της την ημέρα που ο Περιοδικός κατέστη το Φραγκικό, στον όποιο νησίπεπταν τα πάντα μας κοποτεύοντας δεν συγκινέται. Της δινει να πορτράγηται ένα έγγραφο διαλύσιμο των θαυμάτων της πετελώντας την στις διαφορετικές ήδη μιλακιά των Φραγκικών λοισθίων!

Θα φιλοξενήσουν τον Φραγκούτσο ιδιώς !
Η Αναντέλλας αναγκάζεται να υποχρεωθεί
μεταρρυθμίσεις στην πόλη της Πάριδος. Ερθεί, τρωμένη από
τα πάτια των φθερών. Μονωμένη που έγινε, οι ρώγοι στην
αρχή των πατών. Παραγάγει φεούρες προς διαστάσην περιπολί-
τεων ! Ο γιος του, μεγάλως τείνει μένει μανούς στο Παρίσι κι' εί-
ποτε θέλεται την κορή της 'Αναντέλλας. Λουτά πούγει μεγαλώνει έ-
δερφος το βασιλεύος, δουλά ντ' ! Ανέβη, επειδαύρεις δώρα στη Πάριση
γιαν και τη σωσει. Την ίδια αστή νόχτα διακαλύπτει τό απέι της
Αναντέλλας κι ο 'Εργικος Μονωμένος. Η Βασιλόμηρη Αικατέ-
ρινη των Μεδικών καλεί την έπομπη
να τον κακό τύφωνα πάρει.
Το παρασκήνιον γίνεται δεν θέγεται τίς
κακορίες πεπονίσεις που και ουλ-
λούσεται και καλεύεται στην
αστιλλή, την ίδια στιγμή που οι άν-
θρωποι του 'Εργικού Μονωμένου
σπάνες, τη δύναμη του, την Αν-
υπτελέα και την κορή της.

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγούμενου)

Η κιριά Μοναχόν. ή σπιτο-
νοκουκού τής Αγγαπετέλλας.
Σήπησε μάεσσας τὸν Παροντα-
μν στὸ πανδοχεῖο γιὰ νὰ τοῦ δοστὴ τὰ
γράμμα τῆς μητέρας τῆς Λοιζάς, μᾶ
φρωτά δὲν τὸν βρήκε εξεῖ, γιατὶ τὸν εί-
χαν συντάξει πρὸ διέγουν.

Στὸ μεταῖν αὐτό, τὸ ἀμέις στὸ ὄποιο
ἔπειθαν ή Ἀνναπέλλη, οὐ καὶ Λούσιον
ἔγαπε τοῦ Ανάκτορο Μέρου, οἷον ἀπ'
τοῦ Παφιστον μεγάρα τῶν Μούσωνον·
καὶ οὐδέποτε στὴν αὐλὴν. 'Η Ἀνναπέλλη,
καὶ οὐ κόρη τῆς θωδιγύηστας ἀπὸ τοῦ
ἐπιζερᾶς δὲν ἀπορόφων ἀξιούμενη
οὐ ένα θυμαῖα επιπλούντο δομάτιο, δὲ
τὸν διώς τις ἔλειδουσαν. 'Η Ἀνταρέα
η ἀγονίστας. Τι ἐτίμωναν οὐταί;
Μαρδά προσαθήματα περνοῦσαν ἀτ' το
πανδό τις.

"Εξαφνα, ή Λουΐζα είδε πάνω σ' ἔνα τρωτέξι μιὰ ἐπιστολή.

— Εἶνε γιὰ μᾶς ἀσφαλῶς, εἰτε ἡ Ἀν-
ναιμέτελλα, καὶ τὴν ἄνοιξε καὶ διάβασε τὰ
ἔδη :

« Ή φυλακισμένες δὲν έχουν γά φορά
ηδηδύνε τίποτα. » Αγ θελήσουν τίποτα
άς χτυπήσουν το κονδύλην. Μια ήηη
έρτου αέχει διατεθεί μια τήν ηηηρε-
σία τους. Πολὺ πιθανόν γά μη διαρ-
κέση η φυλάκισις παρά λίγες μόνον η
μέρες.

— Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά. Θεέ μου
Τί συμφορὲς μᾶς ἀπειλοῦν;

— Παιδί μου, χρυσό μου παιδί, δεν ξέρουμε τι μᾶς περιμένει. Γι' αὐτὸ-

ζα, πρέπει νὰ σου ἀνοίξω τὴν καρδιά γατᾶς πραγματικὰ τὸν ἵππότη Παρντ

— Ή Λουίζα έγινε κατακόκκινη κι' έστη με φωνή σιγανή και τρεμάμενη είπε σ' αυτόν — Ναι, μπέοις τόν γάπατό ! Μά νιώθεις

— Λοιπὸν ναί, παιδί μου, τὸν γνω-

ἀκούω γιὰ πρώτη φορά. Πρέπει νὰ ἔσται
οι φρικτά στὴ ζωή μου. Βασανίστηκε
Κι' ὅλ' αὐτά γιατί ἀγαποῦσα, γιατί ἔ

— Τὸν πατέρα μου! Ἀλλά, μητέρα
ήτεν δὲ πατέρας μου. "Οταν σοῦ μιλοῦ

—
—
—

*M' ἔκαμε σύζυγό του καὶ μοῦ φόρεσε τὸ δαχτυλίδι
τοῦ γάμου...*

Τοτέμη ή Τασσάντα η Αλεξίδης κα-
λεσε χωντά της τὴν φορεία σιγυόδο της Ἀλίζην γετε Λούης καὶ τῆς εἵτε :

— "Ακούστε, κόρη μου. Πώδε δύτικη μητέρας ήσθε καὶ μὲ παρακάλεσες νὰ σὲ προστατέψω. Μοῦ είπες πώς σὲ κατεδίκει ἡ Αἰγαίερινή με. Μεδίνην μετριέσθαι ούμενόν την. Εγώ τοι δεν μπορούμενοι να την

τον Μεσικών γιατί είσαι Ουγγρότη. Ήγω σε λυτηρία και σε προσέλαβα άμεσως στήν ακολουθία μου. 'Από τότε ός σήμερα, 'Αλίκη, σου φέρθηκα μὲ καλωσόντη ἀλληλινά βασιλική. Elv' ἔστι;

— Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησε ἡ κατάσκοπος τῆς Αἰγατερίνης τῶν Μεδίζονων.

— Σὺ δέ μου, Ἀλίκη, τί ἔχαμες γιὰ μένα; Μ' ἐποδόθις καὶ μὲ προδόθις ἀσώμα. Μὲ ταυτοποιεῖν. Ἐπεικῆς τὸν γάρ νά ξαναποιήσῃς τὴν βασιλούχοτα ποὺ μὲ μισεῖ. Σήμερα ἀκόμα, ταῦ^τ δὲ λιγό νά μὲ σποτώσουν ἐξ αἰτίας σου. ἂν δὲ τύχαινε ἐμπόρος μας

ό γεννατός ιπτάμενος Πωατηριάν. «Αλίξην ντε Λουζή, είσαι κατάσκοπος, ποδείς τού θάνατού μου, είσαι σύργανος των χθεσών μου!...» Ή «Αλίξη έγινε κατάχλωμα. Θέλησε να δικαιολογηθῇ, μά ν βασιλώσα της Ναβάρρας απότομως, δείχνησε την ένα γούμα της, ένα θυντό γούμα, την οργάνου, την οργάνουν από την Αίσταση της Με-

Δίζων. Ἡ Ἀλίκη ντὲ Λούξ τραύλισε κάτι κι' ἔτεσε στὰ γόνατα. "Ε-

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Ο ΦΛΟΓΕΡΟΨΥΧΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

‘Ο Γεννάδιος Σχολάριος πών ἐκλόνισε τὴν Μωάμεθ τοῦ Περθίητον. Μία ἄγνωστη σε λιδιά τῶν Ἀλώσεως. Οἱ φοβεροὶ θρησκευτικοὶ καυγάδες τῆς Κωνσταντινούπολεως. Ο Γεννάδιος καὶ ἡ περίφημη δικαρπήρια του. Μετὰ τὴν 29ην Μαΐου 1453. ‘Ο Μωάμεθ καὶ ἡ Πατριάρχης αὐγήτουν περὶ ἀληθινῆς πιστεως. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΗΝ ἐποχὴν ποὺ ἀνέβιρε στὸ θυγόνο τοῦ Βενεζατῶν ὁ Κονσταντίνος ὁ Πλατωλόγονος, ἢ θρησκευτικὴν ἀπόχρωσαντο βρωμάσσων απὸ οἰκήτορ̄ καταστάσιον. Αὐτὸν ἡ Ἔνα μέρος πληρώματα διαδρόμος στὴν Πόλη ὁ Τούρος. Οἱ Βενετσάνοι πάλι ἐνοχλοῦσαν καθημερινῶν τὸν ἀπόχρωσαν τοῦ θυγατρέας που καὶ θύ-
σεν βαρθήσουσαν τὸν Τούρον», ἔγραψε στὸν

Κωνσταντίνο ὁ δόγις Φόσσαρι. Ὁ Πάτας τέλος τοῦ παράγγελνε: «Κάμε πρῶτα τὴν "Ἐνωσι τῶν Ἐξαλησιῶν, καὶ θάζης τὴν βοήθεια μας».

Συνασθανόμενος συνεπώς ἐπιτακτική τὴν ἀνάγκη νὰ καλλιενόηται. Λόσι, δὲ μαρτυρίδες Ἀντοκράτωρ ἔγραψε στὸν Πάτερ νὰ στείλεται τῷ Πόλι οὐχιθότας φωτισμένος νὰ νῦν συντηρήσουν τὴν Ἑγνωσίαν τῶν διον ἐξκηπιῶν καὶ συντζηνόντων ἀπειθηνῆθι καὶ ζῆτησε καὶ τὴ γνώμην τοῦ Γερμανοῦ Σχολαρίου, ὃ δύοτες κατοικοῦσεν σ' ἕνα κεῖλι τῆς μονῆς της Η παναγίαστον. Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ διοις στὸν ἀγωγοτάτον τοῦ Σχολαρίου, ὃ ὅποιος ἦταν κατὰ τῆς Ἐγνωσίας τῶν ἐξκηπιῶν, καὶ εἰσέστησε στὸ κεῖλι τοῦ πύργου καὶ ἤκουεν τὰ γόνατα τοῦ

κλείστηκε στο κέλυφος, πήρε χαρτιά και εγράψα τη γνώμη του, η οποία τη διηγήθη τον διαμαρτυρόμενο, ή δύοτε άγχιζε έτσι :

«Αθλοί Ρωμαίοι ! είσ τι ἐπλανήθητε καὶ ἀπεικόνυμετε ἐκ τῆς ἐλπίδος τοῦ Θεοῦ, καὶ θίλαστα εἰς τὴν δέσμαντα τῶν Φράγκων !»
«Ἄρα τὰ ἔγαματα ὅταν ὁ Σωτὴρίους ἐκάψαντο τὸ χαριτό πόστον τοῦ κεῖλον τοῦ καὶ κλείστηκε μέσω, μή δε-
γόνευς κανέναν.

Η προσήκεις τοῦ Γενναδίου ἔφερε μεγάλη μεταβολή στὰ πνεύματα. Μέγις δημοσιεύσας ἀναθρόπους ψούντων σέ δὲ ὅλη τὴν Κονιούπολιν. Οἱ ἀνθρώποι τοῦ λαικοῦ σοροποτητῶν στοὺς δόμους καὶ στὶς ταβέρνας καὶ ἀναθεάτους τοῖς «Ε γε τι καὶ οὐ ςε. Τέ καρα, ἔτοις ποταμῷδόν. Κρυπτώντας ματούλις αἱ ποιτίες, ἔτιναν στὴ μεσην τὸ δρόμον «εἰ τι πρεσβεία εἰσι τῇ θεοτοκῷ»;

Παναγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς : ἐ-
φώναξαν. Δὲν θέλουμε τὴν βοήθεια τῶν Λα-
τίνων : Δέν θέλουμε τὴν "Ενώσου !

Οι Τούρκοι ἔτοιμασαν ξεσωπά τὴν Κονσταντινούπολις καὶ ή πολιορκία ἦταν στὴν ἀ-

τρεμε ὅλόκληρον.

— Μπροστά νύ σὲ γινώσκω, νύ σὲ βα-
σινόσω, νύ σὲ καταστρέψω, τής είπε ή βα-
σινόσω. Μά δέν θα σου φερθώ σπληνό, ὅν
και σωδ αὔξεν κάθε τιμορία. Θύ σου δινόσω
διωσ. Φύγε λοιπόν, φύγε γρήγορα, αχαρί-
στη... άγαμοτι!...

Η Άλιξι τε Λούη σημαδίητης μάτων
καὶ Βγήτρε εἴσθι, τορελλέζεντας σὲ μεθυσμέ-
νη. Βγήτρε στὸ δέωμα κι' ἄρχισε νὰ τοξη-
νά τοξή σὰν νὰ τὴν γινοῦντας. Γέρο της
ἄπλωντάν ή νέντα. Απαχαισμένη, ἔσα-
τηλμένη, κάθηδη κάθησε τέλος σ' ἕνα λι-
θόπι κι' ἀρχίσε νὰ θερηῇ, νὰ θερηῇ εἰ-
ταντοῦς.

Θεέ μου, Θεέ μου, τί ξέπια... Ήσ
μή πάω τώρα ;... Τί θά γίνω, Θεέ μου !...
Είμαι μια κατάποτης, μια έλεγκτη μια κα-
ζούφυρα ... Η βασιλίσσα μ' έδιωξε... Άλλη
δεν θέλω, δεν θέλω. ΘΕΕ μου, νια ζαναγριδιον κοντά στήν Λίζατερι
νι τῶν Μεδίσιων. Ήση νά χρυφό την ἀπώλ-
ηση ;... Κύριε επίστον :... Αγ τά μαθή εξένον :... Καταραμένη, ζα-
πονέριο νά είσαι Λίζατερι τῶν Μεδίσιων :... Ση μέ κατέποτης

παραπλενή να είναι Αισθητικήν των Μετακούσων... Σε μια κατεύθυνση, οι άτυχοι χώροι έχουν απορρόφεις, γιατρούνται τα στήμονα της περιοχής της. Επειδή πιρωδώθηκε άπαντα και υπέροχη να βαδίζει στην έρημη νότια, χωρίς να έχει πολλά πάνω... Περιπλανούνται στην άρκετη θηρα, δηνας ζεστανούν αντίστοιχα μερός της ήνα τρές. Πλησιάσεις οιγκών κατά είδος όπι θήσονται μετρούν στο ένα πανδοχείο. Γιατί μια στιγμή διστάσει και σκέψεται νά φέρνη. Μάλλον γνώμη μέσω των γενετών την πόρτα. Ακούσει τότε βήματα από μέσα, κάποιον ποτέ άνθρωπον που έρχεται να πάρει την πόρτα.

Η 'Αλιξη μπήκε μέσα ως σκεντρό το κεφάλι. Δεν έβλεπε μπρό της. 'Ηταν καταλύματέν μου. 'Εξαφανίσθηκε μάτια φωνή λαχτάρας ἀντίκρυσης στ' αυτιά της :

“Αλίξι μου.... Αλίξι μου.... Είσαι σύ :...
· ‘Η Αλίξη τινάζτηκε επέρωτη. Σήμερα τά μάτια της καθ’ είδε να στέψη μαρτσός στο Θεοδότους, ότι θετός γνήσις της βασιλισσος της Ναβάφας. Μή μη πυροδώνας νά μαλινο, μή μη πυροδώνας ν’ αρρώστησει, μή μη πάρει επιστροφή νά απανταχων.

(Azərbaycanı)

αὗτη τις. Μά ό τρωμερός Σημίλιος δὲν έπαινε νά έξεφεθήῃ τό λαδό εντύπων των Ενοτητών. Στὸν ἄγνων του αὐτῶν είχε συνεργό και τό μεγάλο δύσκα Λονάτα Νοταρά, ο πότιος δείγνυντας ἀπό τα τείχη τοὺς Τούρκους ἐψώνας δέντρο έπρωτομόνες αὐτῶν παροῦ τοὺς Δατινούς. Η φράσης του ἔμεινε ίστοροκή : — «Κρειττόστερον ἔστιν εἰδέναι ἐν μέσῳ τῇ Πόλει φασιδόλιον Τούρκων, ἢ καλύπτεσσαν Δατινούν !».

Τέλος ἐπήγειρε τὸ μοιφαῖον, ἡ φοβερὴ 29η Μαΐου 1453. Ὁ Τουρκικὸς γέμωνδος εἰδούσιος στην Πόλη, ὁ γενναῖος Κονσταντῖνος Παύλουλόγος ἐπεσε νευρὸς καὶ τὰ μπούσιά τῶν παταρτήτων ξεχύθηκαν στὶς σηναγοὶς σφίξουνταις καὶ λεηλατῶνταις.

Είναι γνωστόν ότι ο Μωάμεθ ο Πορθμητής, μετά την "Άλωση, έφερε πολιτικότατα στους Έπιζηνσας "Έλληνας. Η φοιτάνων έδειξε μεγάλη ανέψινθησης. Επώλετος τούς "Έλληνας νά συνέλθουν νά έλλεινον τον Πατριάρχη τους. Και έπειδη ο νάος της Αγίας Σοπίας είχε μεταβιβλεῖ σε τζαμί, ο Μωάμεθ παρεγράφεις για Πατριάρχειο τον νάο των Άγιων Αποστόλων. Επειδή έτελεσθη η αρρώτη της "Άλωσης χριστιανών λειτουργία. Ο μητροπολίτης Ήμαλλειας με άλλους άρχιερεις και μητροποιι στους δυτικηγεις ακλόνων έχρησινθησε το Γεννιάδιο Σχολάριο «Πατριάρχη Κονιπάλεως και Νέας Ρόμης».

ΑΠΙ Μετά τη ζημιοτονία, ο νέος Ηλιαράκης, συνοδεύθηκεν από τους ξόστρετούς των κληφών και λαικούς, έπηγε να περιστρέψη τό Σούνιτανο. Ο Μωάβεθ ἐδέζη θυμούς τὸν Ἀρχιγένη τῆς Ορθοδοξίας, τοῦ ἔδωρος – κατά τὸ θέμο τῶν Βιβλιανῶν – γειτού πατερίτου σπλανσχένη μὲ διαμάντια καὶ

μαργαριτώματα και τον είπε :
— Η ατσιάρουν ειντυχής, και νύ είσαι φίλος μας, για νύ έχης διά τα προνόμια πον είχαν οι προτίτευσα ήδη σέρνα πατούαγμα :

εταὶ οὐ προτίθεται ταῦτα σένα, καταλαμβάνει.
Ἐπειταὶ ὁ Πορθίτης συνιδέοντας τὸν Πα-
τούάρχη ὡς κύτον στην αὐλὴν, τὸν ἔνεβασ-
τάντον δὲ λαυτόπολιτον ἀράβικὸν ἄλογο, καὶ
διέταξε δῆλους τὸν πασάδες τῆς Αἴγας τον
νῦν τὸν συνιδέονταν. Ἔτοι δὲ Γεννάδιος, πα-
ραστασιώνεινος ἀπὸ λαυτοῦ συνιδέοντα ἐγγύ-
σιον δῆλη τὴν Κονιτῶν εὐλογήντας τὰ πλη-
θινὰ ποὺ ἔταπενταν ἦτορ φυγάδιο, μετὰ τὴν τό-
την σφικούρα.

Ελαυνε δι τον Πατριαρχείον ἔχονται μετέ όντων τῶν Ἀγίου Ἀποστόλουν. "Νότερον δύος ἀπὸ λίγων καρφών, στήριξιν αὐλήν τῆς εκκλησίας βρέθησεν ἑναὶ ἀνθεμοῖς σοπούμενος. Ο Πατριάρχης ἐφαρδίζει τότε μήνη ἐπαναλημμόνι ταριχαίες τραγούδις καὶ ἔσηπται νὰ ἐγκατασθῇ στη Μονὴ τῆς Πανακαραϊτίας, ποὺ βρίσκοταν σε γειτνιαστική συνοικία. Ο Μοναχὸς τοῦ τῆς πανεγύρωνσε...

‘Ο Πορφύτης, φάντα φιλοπεριόδημη, ἐγράψει συνγένων μέσα στην Πόλη. Μία μέρα λοιπον ἔφασε καὶ στὸ Πατριαρχεῖο, χωρὶς νῦ τοὺς πειράμενους. Κατέβη ἀπὸ τὸ ἄπι τοῦ καὶ μήπε στὴν ἐξαλίσια. ‘Ο Πατριάρχης τὸν ἀριστερώντας καὶ τὸν ἐφωράνησε. ‘Ο Μο-
νάρχης εκάθισε στὸ θόρυβο τῆς μαρούς ἐξαλί-
σιες καὶ μὲ τὸ διεμφύρει τὸν ἐκείνους διάφορος
ἔργοντας στὸν Πατριαρχῆγον γὰρ τὴν γραπτα-
κήν θωρακεία. Ή Γενναδίου ἀπάντησε μὲ θάρρος στὶς πλούσιες τῶν
Σούλατάνων, ὃντος τόσο εὐζωαστιθήτηρε, ὅπει διέταξε τὸ διεμφύρειν
νὰ σημαχῇ τὸν Πατριάρχη γιὰ τὴ σοφία του. Φεύγοντας δὲ εἰς τὸν
Γενναδίου νὰ ξέσθηται καὶ ἐγγάρωνος τὴ συναυλία τους, ‘Η ιστορική
աρτὴ συναυλία Γενναδίου καὶ Μονάρχη, γουρεύειν ἀπὸ τὸν Πατρι-
άρχη, μετεγκαθάρια Ἀρματινοῖς ἀπὸ τὸν Ἀρμέτ, λειφούργητι τῆς Βρε-
σούλας. (Τὸ Ἐλληνικὸν ζεύγειον ἐδιμούσεται πρῶτος ὁ Κρούστης στὴν
«Τελεομονία» τετρα, δεκάτη, αποκλειστικά, σύγχρονα.)

«Ιποτρόφεως του, ριζώ μανιτάριο σημείο». Άπο την ώρα έντιν ή Μούμελι ή Πορθήτης έδειξε λάτυνονήρι εγκαία στο Γεννάδιο. Σεχνή των ἔστελνε δύο και καθέ μέτρο του την ἔσταν με πρωτίστη δεξιή. Ό Μαλάζδης μάλιστα στην «Πιταρο-
γική Ιποτρόφη» του γράψατε κάτια περιεχόμενο! «Οτι δη Μούμελι είχε
πιστέψει στη θεότητα των Ἱησού Χριστού και τὸ εἶχε βιωσαρη-
θεῖ στο Γεννάδιο! » Ή δική σας πίστη είναι ἀληθινή, ζητά η δική

— Βαπτίσως λοιπὸν χριστιανός. Αὲθέντα, τοῦ ἀπάντησε ὁ τολμηρὸς Πατούλος, γὰρ γὰρ κατεκτώντως καὶ τὸν Παραδεισον!

Ο Γεννάδιος Σπολάδιος, στά 1460, ἀπεσύρθη στὴν Ἐργασία Μονῆς τῶν Παρδούνων καρυτά στὰς Σέρρας, ὅπου καὶ ἀπέθανε.